

AQUILA

Túllépés

Az AQUILA
negyedévi folyóirata

2019/4

TÚLLÉPÉS

6. évfolyam 4. szám
Megjelent: 2019. november 1.

Az AQUILA katolikus közösség ne-
gyedévi folyóirata

A kizárólagos materiális gondolkodáson túl-
lépve: lelkiesség, spirituális kultúra – filozófiai, te-
ológiai, pszichológiai, szociológiai, művészeti és
egyéb tudományos megközelítésben.

Megjelenési gyakorisága: Negyedévi folyóirat
A folyóirat régi példányai az archívumban megtalálhatók.
Nemzetközi azonosítószám: HU ISSN 2064-7700
A Túllépés bankszámlaszáma: UNI-CREDIT bank
10918001-00000038-58540003
Alapítás ideje: 2014. július 1.

Tartalom

Kedves Olvasóink!	4
EGYHÁZ IGAZ VOLTA, KERESZTÉNY ÚTON MARADÁS KÉRDÉSE	7
Az Egyház létének veszélyéről, az építő kritika elfogadásáról, a megtisztulás szükségességéről, Krisztus elleni bűnről és Krisztus követéséről	
ELMÉLKEDÉS KRISZTUS TANÍTÁSÁRÓL	12
A krisztusi tanítás folyamatos elemzésének szükségességéről, az Istennel való egységről, mint a boldogság forrásáról	
EGY EXHIBICIONISTA MÉLYREPÜLÉSE	15
Az Eucharisztikus Kongresszusról, egy humorista színvonal alatti szerepléséről egy eucharisztikus rendezvényen, és ezzel szemben Krisztus valódi normáiról	
NEM KÉNE ISTENT JÁTSZANI.....	30
Súlyos etikai kérdéscsoportok az SMA-betegség kezelésével, pénzgyűjtéssel kapcsolatban, valamint arról, hogy az ember hosszútávú boldogsága Istenben található	
Impresszum	37

Kedves Olvasóink!

Szeretettel köszöntjük Önöket, s reméljük, hogy sok kellemes, gondolkodással töltött időt szerzünk Önöknek, és idővel egyre több olvasónk lesz.

Miért indítottuk el ezt az eleinte negyedévente (majd terveink szerint sűrűbben) megjelenő elektronikus kiadványunkat?

Az ok a kiadó AQUILA Közösség lelkeségéből fakad. Mi 35 éve vagyunk katolikus közösség, mely eddig sokféle működési formációt is létrehozott, és fenn is tart.

Ami a cikkek tartalmára vonatkoztatott igényünk: újszerű, valós értéket hordozó gondolkodás jellemezze, és csakis a végső igazsághoz közelítő, kereső elképzelés érvényesüljön. A cikkekért nem tudunk fizetni, ahogyan az olvasásuk is ingyenes.

Keressük a spirituálisan is korrekt, univerzális szintet jobban megközelítő, teljes körű tudományos gondolkodást, nyitottságot, bátorságot, hogy minél jobban megismerhessük az embert, a földi létet és az univerzumot.

Célunk az emberi kultúra, a tudományos élet kitágított gondolkodás felé való rehabilitációja. Joseph Ratzinger szavaival élve: „Senki sem állíthatja azt, hogy ő a szó igazi értelmében „tudja”, hogy Isten nem létezik. De felállíthatja azt a hipotézist, hogy nem létezik, s ebből a tételtől próbálhatja megmagyarázni az univerzumot.” (Krisztusra tekintve) Mi azt látjuk, hogy a jelenlegi tudományos élet megnyilvánulásai szinte csak földies, materiális szempontból próbálják megérteni, megélni a világot. Az így (meg)magyarázott földi világ jelenségei nagyon sok esetben – jelenleg még felmérhetetlenül, vagy be nem vallottan – téves következtetésekre vezethetnek. Pl. A világ keletkezésének módja, oka. Vagy az ember megjelenésének ideje, hogy miből és hogyan alakult ki, más bolygókon, más életek keresése, a kizárólagosan szén alapú gondolkodás is nagy hiba stb.

Az AQUILA feladatának tekinti az emberi felfogás horizontjának a felfoghatóság határáig való tágítását, amit szerintünk folyamatosan feszegetni, nyújtani, bővíteni lehet.

K. Jaspers gondolatai: *Az egzisztenciális embernek mindig úton kell lennie, nem merevedhet meg dogmatikus igazságokban (...) mindig nyitva kell állnia és tanulékonynak kell maradnia, készen arra, hogy megvitassa az ellenkező álláspontot, mindig tudatában annak, hogy a vándorló embernek nincs végleges igazsága.* Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 14.2.2. fejj., 446.o.

A TÚLLÉPÉS kiadvány a kedves Olvasóktól az elmélyült olvasást várja. Az AQUILA nyitott minden újat hordozó elmére, elfogadjuk és közöljük a beadott cikkeket, ha a Szerkesztő Bizottságunk jóváhagyja.

Minket Istenen kívül senki sem működtet, és szabadok vagyunk mindenféle földi érdektől, nem fogjuk sem politikai, sem semmiféle más érdekből cenzúrázni a beadott cikkeket. A közlés legfontosabb kritériuma elsősorban az, hogy a fenti szellemben íródott-e a mondandója, megfelel-e ennek a kitágított horizontnak, fogalmazása és mondandója tekintetében megfelelően igényes-e, hordoz-e logikát, újszerű gondolkodást. Nem számít a szerző vallási és politikai hovatartozása, ha nem támadja az Istenhitünket.

Semmiféle erőltetett, igazi értékeket nem hordozó, plágiumgyanús terméket sem fogadunk el!

Egyéniségek írásai kellenek.

M. Blondel

*Minél többet tud az ember,
minél többje van, minél több ő maga,
annál inkább tudatára ébred annak,
hogy nincs semmije, nem tud semmit,
hogy nem az, amit akar.*

Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 15.2.2. fej., 494. o.

EGYHÁZ IGAZ VOLTA, KERESZTÉNY ÚTON MARADÁS KÉRDÉSE

Pável Márta

EGYHÁZ IGAZ VOLTA, KERESZTÉNY ÚTON MARADÁS KÉRDÉSE

Soha nem volt annyira kiélezett a helyzet a Római Pápa, és papok, hívek közt, mint ma. Katolikusok - ha jól belegondolnak -, egyre jobban veszélyben érezhetik az egyház létét köszönve mindezt Ferenc Pápa áldásosnak nem mondható tevékenységének is. <http://petersziclaja.hu/2019/09/> *A két egyházi vezető olyan „keresztes imahadjáratról és böjtöletről” szolt, amelyben Istenhez esedeznek, hogy a pán-amazóniai térségről szóló püspöki szinóduson ne terjesszenek tévedést és eretnekséget”.*

Burke bíboros és Schneider püspök szeptember 17-től kezdődően 40 napig imára és böjtre szólítanak fel, hogy „szívvel és lélekkel kísérik” azt az eseményt, amely komoly hatással lehet az Egyház életére”.

Baj van, a tradicionális kereszténységi úttól lényeges eltérések mutatkoznak. Erre sok bizonyíték van, pl. amit szisztematikusan összegyűjt a <http://petersziclaja.hu> oldal.

Ezen a felületen kulturáltan, alaposan, elemezve közlik a jelenlegi Ferenc Pápa tévedéseit.

Továbbá itt is olvashatóak érdekes cikkek:

- [Dr. Balogh Sándor: Zavaros vizeken evez az Egyház](#)
- [Dr. Balogh Sándor: Igazi pápa-e Ferenc, vagy ő a hamis próféta?](#)
- [A II. Vatikáni Zsinat létrehozta a II. Egyházat, amelynek most már saját II. Jézusa van](#)
- [Ha Henry Sire övszereket osztogatott volna a szegényeknek, még mindig máltai lovag lenne](#)
- [A Vatikán egy homoszexuális-barát ügyvédi irodát bízott meg egy családbarát katolikus portál ellehetetlenítésével](#)

Sorolhatnám hosszasan, de ennyi most elég.

A legújabb liberális egyházi megtévesztő beszédből idézek. (2019.10. hó)

Magyar Kurír: <https://www.magyarurir.hu/hirek/ferenc-papa-az-ideologusok-akik-az-egyhazi-ugymond-tisztasag-at-akar-jak-megutik-krisztust>

EGYHÁZ IGAZ VOLTA, KERESZTÉNY ÚTON MARADÁS
KÉRDÉSE

„A Feltámadott itt feltárja, hogy ő egy mindazokkal, akik hisznek benne: aki megüti az Egyház egyik tagját, az magát Krisztust üti meg! Az ideológusok is, akik az Egyház úgymond „tisztaságát” akarják, megütik Krisztust!”

Tehát a Pápa akkor összemosza magát Krisztussal, mikor védekeznie kell, szinte maga elé tartja Krisztust, mikor a vallások közti különbségről beszél, szóba sem jön Jézus Krisztus.
<http://petersziklaja.hu/neves-papok-es-teologusok-nyilt->

EGYHÁZ IGAZ VOLTA, KERESZTÉNY ÚTON MARADÁS
KÉRDÉSE

[levelben-vadoljak-eretnekseggel-ferenc-papat/#more-4455](#) ...”*van Ferenc pápának egy újabb állítása is 2019-ben – nevezetesen, hogy „a valóságok sokfélesége Isten akarata” – ezek tételesen fel vannak sorolva a nyílt levélben.*”

Láthatjuk Ferenc pápa legújabb tanítása szerint, akik az ideológusok - úgy tűnik, azokat nevezi így, akik az erkölcsiéget, a tisztaságot, a konzervatív ősi hitet kérik rajta számon, ők az ideológusok...-, tehát akik az egyház tisztaságát akarják, azok szerinte megütik Krisztust. Ez egy elképesztő mondat nekem (is). Bírálni nem lehet azt sem az Egyházban - szerinte - aki sötétség felé vezeti a hívő népet! Egy újabb félrevezetés, egy újabb agymosás, egy újabb dolog, ami nem Krisztus szájíze szerint való.

Először is - de éppen csak alig, tegyük meg - menjünk csak vissza a teológia rejtelseibe. Létezik a Szentháromság, s ennek nyomán mi a Szentlélek Úristen templomai vagyunk. Biblia 1Kor 6,19-20

"Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg, dicsőítsétek tehát Istent testetekben."

Tehát bennünk van az éltető Krisztus lelke. Most ne beszéljünk arról, hogy ezt a lelket milyen sötét búrakkal, koszokkal és bűnökkel vontuk be, s csöndben ott mégis él bennünk a halhatatlan Istennek a lelke, ez az, amiért egyáltalán élünk. Pont ezért halhatatlan a lelkünk, mert tőle van lelkünk! Na most, ha arra kényszerítjük a bennünk lévő krisztusi lelket, hogy végig nézze mindazt amit a földön elkövetünk: a sok hazudozást, a gyilkosságokat, a gyűlölködéseket, a paráznaságot, a perverziókat, a másik ember tönkretételét, a kizsákmányolását stb. vég nélkül sorolhatnám, mivel szenvedtetjük Isten lelkét, akkor elmondhatom folyamatosan „megütjük” az Istent! DE nem azzal, hogy jobbítás miatt - teljesen mindegy kinek, de - rámutatunk arra, hogy nem valódi Krisztus követők, akik nem az igazi tisztaság útján járnak. Bárki is teszi, még ha a Pápa is, mindenkinél - akár bírja a jogos kritikát akár nem...-, rá kell mutatni a jobbítás szándéka miatt a hibákra is, s ez nem ideológia! Igen, a papok tudnak jól és meggyőzően beszélni, elemezni esteleg kiforgatni, de ha hazugságba visznek minket, ellent kell állni. Aki Krisztust követi, aki a Krisztus Egyházának a tanítója, az evangéliumok

EGYHÁZ IGAZ VOLTA, KERESZTÉNY ÚTON MARADÁS
KÉRDÉSE

hitelességének és a szövegeknek a magyarázója, egzegezist gyakorlók, stb. felénk legalapvetőbb elvárás az, és ez a kötelességük, hogy a legnagyobb tisztaságban legyenek. Ha nem teszik, akkor Krisztust gyalázzák meg! Azt a Krisztust, aki bennünk él, ez alól az Egyház és papjai sem kivételek, így nem igaz: „*akik az Egyház úgymond „tisztaságát” akarják, megütik Krisztust!*”

Úgy tűnik, Krisztust folyamatosan bántják, a hierarchia csúcsától lefelé - mert aki többet tud, attól többet is követelnek ...-, hogy a papok nagyrészt úgy viselkednek, ahogy viselkednek, és hogy a pápa megint csak hazabeszél. Már szinte sok szövegükből az jön ki; minden jól van így, nem kell tisztának lenni, vértanúknak meg törekvőnek stb. „Isten ilyenek teremtett”. Ezt akarják újabban elhitetni a keresztényekkel. Már pedig ez sem igaz. Isten senkit sem teremtett rossznak, sem homokosnak, sem hazugnak, sem csalónak stb. Mindenki a maga szabad akaratából lett ilyenné. Csak tükörbe kell nézni, ott az okozó.

Valójában nagyon egyszerű a dolog, mindig azt kell nézni, mit akar Krisztus. Ha valóban Krisztus követők vagyunk, minden egyes tettünkben, mindenféle kenetteljes beszédbe, halászcímű féle magyarázásban csak azt kell nézni, érezni, teljes erővel arra figyelni, hogy ez valóban tetszik Istennek, az Ő akarata szerint cselekszünk. Minden tettünket és gondolatunkat figyelni kellene /de erre nem tanítják meg a hittanulókat/. Nézni kellene, ezt így akarná Krisztus is? Bennünk lévő isteni lélek mennyit szenvedhet attól, amit végig kell velünk élni, mikor pl. egy állati viselkedésű férfi megérint egy gyereket, vagy nőt. Micsoda aljas véték, minek tesszük kik az Isten jóságát.

Gondoljuk meg, ha a papság erre is figyelne vagy így élne, merne pedofil, homoszexuális lenni vagy parázna stb. Nem, nem merne! De amit már látunk, abból - sajnos - időnként azt kell gondolnom, többségükben nem, vagy nem jól hiszik az Istent. Az igaz, lehet kevés százalék is, aki Istenben és Istennek él, de sajnos nem sokan. De ha a hívők így élnének, akkor ők sem háborúznának non-stop egymással.

Aki ezt tudja és éli is, az már nem tesz olyan dolgokat, amiktől pirulnia kéne, mert tudja, Isten elől elbújni, betakarózni, rejtkehelyre távozni nem lehet! Bárhol, bármikor tesszük a rosszat, a bűnt, a Szentlélek Úristen bennünk szenved. Bele kell gondolni, hogy ezzel öldökölik az Urat! S nem azzal, hogy rendre utasítanak, elmondják, hogy így nem jó.

EGYHÁZ IGAZ VOLTA, KERESZTÉNY ÚTON MARADÁS
KÉRDÉSE

Így szerintem Ferenc pápának - ha igazi lenne...-, nem ilyeneket kellene mondani, hanem példát mutatva, leges legelől kéne járnia. Mindenkinek, akik Krisztust hirdetik, egyben példamutató életűnek, hívőkért kiállónak, az igazi, ortodox katolikusság képviselőjének kellene lennie. Itt az örökéletre megy a játék, ami nagyon is nem játék, hanem az egyetlen lehetséges valóság!

Persze kérdezem: hol a kontroll? Akik látnak, akik híreket, figyelemztetéseket hoznak a túlvilágról, akik elmélkedésekben tudnak Istennel beszélni, a tanítását fogadni, akiknek jelenéseik vannak, vagy Szűz Anya szól stb. többnyire el vannak hallgattatva, sőt le vannak járattatva. Így pedig kontroll nélkül, több embert juttatnak a sötétségbe, mint egy rossz orvos betegeit a halálba.

Az igaz, hogy nem minden ember misszióra és Krisztus hirdetésére született, és csak azoknak lehet hinni akiknek az élete tükrözi Krisztust! Akinek az élete nem tükrözi Krisztust, azokat ki kell dobni, azokat el kéne távolítani, azokat nem kell ellátni ruhával, szállással stb. Menjenek, mert aki magát és nem Krisztust szolgálja annak nincs helye a vezetésben, a lelkipásztorkodásban sem, mert rongálják az egész nagy művet.

Prohászka Ottokár

Elmélkedések az evangéliumról (1. kötet)

162.

„*„Törekedjetez bemenni a szoros kapun” (Luk. 13,24). A görögben az áll, hogy [...] agonizáljatok e belépésért. Élet-halál harccal vágjatok utat. Nem mást kell legázolnotok, hanem magatokat keményen fognotok. -- Nem kimélek semmit, hogy a keskeny útra, a pontos törvénytartásra, szenvedélyeim, hajlamaim fegyelmezésére, önmegtagadásra, áldozatkész-ségre szorítsam magamat „corde magno et animo volenti”, lélekkel, mely akarni tud. ...*

163.

Tudomány, művészet, finomság, elegancia, előkelőség, rang, állás ajánlják őket; de vigyázzatok, aki Krisztust tagad, az lelketeket tépi szét. Ők tépnek és szaggatnak, -- világot akarnak Isten nélkül, Krisztust csodák nélkül, evangéliumot egyház nélkül, egyházat pápa nélkül, embert lélek nélkül, lelket halhatatlanság nélkül... íme, a ragadozók! Mennyi finomság a vizitekben, zsurokban, s mily ignorálása templomnak, Oltáriszentségnek. Sok szellemesség, mindennel-törődés, de sötét, szégyenletes tudatlan-

ság hit s lelki élet körül. Lovagiasság, előkelőség lépten-nyomon, de gyűlölet hittel, kegyelemmel szemben, mintha ördögi magnetizmus befolyása alatt állnának.

A cikk írója: Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA Párt elnöke, 35 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója és vezetője.

Két könyve jelent meg (Akinék füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők a www.aqp.hu valamint a Magazin és Túllépés számaiban is.

Szeibert Márton

ELMÉLKEDÉS KRISZTUS TANÍTÁSÁRÓL

Kicsit távolról szeretném megközelíteni a témát. Szokták mondani, hogy a mai európai értékek, az emberi jogok 3 pilléren állnak: keresztény etika, római jog és görög filozófia. Amikor keresztény tanításról, vagy Jézus tanításáról beszélünk, akkor az emberek többsége a keresztény etikára asszociál, azokra a tanításokra, amik még az ateista etikával is sok helyen összeegyeztethetők. Az európai kultúrában többnyire vallástól függetlenül hasonlóan gondolkozunk a jó és a rossz cselekedetéről. Például nem jó dolog embert ölni (vannak távoli társadalmak, hitrendszerek, ahol ez nem egyértelmű), de jó dolog önzetlen segítséget nyújtani valakinek. Ehhez hasonló etikai tanítások azonban Jézus kora előtt is léteztek. Vajmi keveset tudunk Jézus tanításáról, ha azt alapvetően egy etikai rendszernek gondoljuk. A felebaráti szeretet, a jótékonykodás, az irgalmasság cselekedetei csupán csak egy tört része az egésznek.

Jézus azt az utat mutatta meg, ami a lények végső boldogságának az útja. Ez az út szükségszerűen tartalmazza azokat az elemeket, amik a földi élet élhetőségére vonatkoznak. Ez egy olyan tanítás, ami az egész embert, testestül-lelkestül fel akarja emelni. Ezért gyógyította meg Jézus a testi nyomorban szenvedőket, ezért adott ételt az éhezőknek, hiszen az emberi létezés feltételei ezek, de tovább megy ennél, és olyan lelki tanítást nyújt, amivel aztán a későbbi fizikai küzdelmek összezsugorodnak. Jézus egészséges, józan, kiegyensúlyozott emberekké akar alakítani minket. A mai ember, aki már Istent sem hiszi, nagyon kiegyensúlyozatlan, beteg.

Az Újszövetségből úgy tűnik, hogy a legtöbb ember, aki felkereste Jézust, egy csodatevőt akart látni. Aki meggyógyít mindenkit, aki ételt szaporít, vizen jár, ördögöt űz. Ha így távolról rátekintek Jézus életére, és nem nézem, hogy mit mondott, hanem csak a tetteit vizsgálom, legalábbis azokat, amiket leírtak, akkor azt látom, hogy egy végtelenül önzetlen ember, akit egyetlen dolog hajt előre, hogy a többiek boldogságát megvalósítsa. Meggyógyítsa azt, aki szenved, ételt adjon annak, aki éhes stb. Végtelenül önzetlen, mert még a saját kereszthalála sem riasztja vissza attól, hogy átadja az emberek számára azt a tudást, tanítást, ami az embert boldoggá teszi vagy tehetné.

Furcsa, hogy bár tudjuk azt, mennyire nagy hatású, mennyire nagy tudású, mennyire csodatevő, mennyire a mi boldogságunkért élő ember volt, aki az őszinteségét a saját halálával igazolta is, és mégis, a legtöbb ember ma Európában úgy sétál el Jézus tanítása mellett, mintha egy lejárt lemez lenne, amivel kár foglalkozni. Azt gondolom, hogy akinek fontos a saját boldogsága, vagy aki egyáltalán szeretné tudni, hogy mit jelent a boldogság, az alaposan tanulmányozza át Jézus tanítását.

Ennek a tanításnak sok rétege van, kicsit hasonló a Maslow-piramishoz: Van egyrészt egy irgalmassági rétege, hiszen az ember nehezen lesz boldog, ha éheznek, vagy ha beteg. Vannak azonban olyan magas rétegei, amik csak a misztikában érhetőek tetten. Ennek megvalósítására példa Avilai Nagy Szent Teréz, aki - amennyire lehetséges - megpróbálta leírni a misztikus tapasztalatait, a lelki élményeit, amik a végső stabilitáshoz, szépséghez, jóhoz vitték őt közel. Amikor Jézus azt mondja, hogy „*senki sem jó, csak egyedül Isten*” (Lk18,19), akkor az sok kérdést felvet. Első körben azt, hogy mi az, hogy „*Isten jó*”. Hiszen Istenen kívül nincs semmi abszolútum, amit mint tulajdonságot Istenre rá lehetne húzni. Vagy másképp megfogalmazva azt mondhatnám, hogy a jóság mint princípium csupán Istennek egy emberi nyelven megfogalmazott szinonimája. Tehát ha azt mondjuk, hogy „*Isten jó*”, akkor azzal csupán annyit mondunk, hogy „*Isten isten*”. Valami értelméért mégis csak volt ennek a mondatnak. Én most két dologra gondolok. Egyrészt arra, hogy az ember nem jó, tehát az ember nem isten, hanem csak egy tört rész, ami nem része a teljességnek. A másik pedig az, hogy ennek a tört résznek csak akkor lesz jó dolga, csak akkor leszünk boldogok, ha a teljességbe merülünk, ha Istenhez megyünk, mert Ő benne tudunk kiteljesedni és elhagyni önnön végességünket.

A tanítás sok rétegen nem szeretnék végigmenni, nem is tudnék. Egy gondolatot szeretnék kiemelni, amiről a jelenlegi szintemen azt gondolom, hogy ez a krisztusi tanítás summája, a keresztény

ember célja. Jézus azért imádkozik, hogy az emberek egyek legyenek az Atyával, ahogyan Jézus is egy vele. A cél tehát az egység. Egység az Istennel. És mint sok mást a teológiában, úgy ezt is antifogalmakkal próbálok megközelíteni. Tehát nem azt nézem, hogy mit kell ehhez tenni, hanem hogy mit kell ehhez nem-tenni. Mit kell abbahagyni, mik azok a tényezők, amik a lelkeket a természetes állapotán kívül tartják (a természetes állapot az, amit Jézus akar, az egység). A keresztény misztika, de sok keleti tanítás is az egőt célozzák meg, mint az egység akadályát. Jézus szavaival: „Aki követni akar engem, tagadja meg magát...” (Mt16,24) vagy „Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti. Aki elveszíti értelmét és az evangéliumért, az megmenti életét.” (Mk8,35) vagy „Kövess engem és hagyd a holtakra, hadd temessék halottaikat.” (Mt8,22) vagy „Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.” (Lk9,62) vagy „Igyekezettek bejutni a szűk kapun, mert mondom nektek, sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak.” (Lk13,24) vagy kicsit tovább gondolva „A lélek az ami él, a test nem használ semmit” (Jn6,63), és lehetne folytatni a tanítást, amik mind arra mutatnak, hogy az igazi boldogságunk abban áll, hogy önmagunkat, vágyainkat, akaratunkat mind Istenbe olvasztjuk.

Az önátadásnak ezernyi módja, szintje, arca van, mert emberként túl alávalóak vagyunk ahhoz, hogy egy csettintéssel elintézzük önmagunkat, megvalósítsuk keresztény célunkat. Egyik mód az, hogy tudatosan átgondoljuk azt, hogy az előttünk álló nap folyamán mindent önfeltés nélkül, tiszta lelkiismerettel, önzetlenül fogunk csinálni. Ezzel mintegy az önzőségemről lemondok, és átadom Istennek a jövőmet. De mi lesz a múltammal? Jézus azt mondta, hogy hatalma van a bűnök megbocsájtására. Hogy adjuk neki a terheinket, hogy megszabadít minket. Tehát a bűneimet, a múltamat is átadhatom, és ez az önátadás egyik szükséges eleme. Igazából egyik sem megy a másik nélkül. Amikor egy misztikus beszámol az Istennel való találkozás élményéről, akkor sokszor mondják, hogy az örök jelent, a van-t éltek meg, hogy Isten az, aki van, és hogy e nélkül nincs is létezés. Isten tehát nem a jövőben és nem a múltban él, hanem ő az örök jelen, és ezt a jelent úgy tudom egyre mélyebben átélni, ha egyre komolyabban oda tudom adni a múltat és a jövőt Isten kezébe. Ha nem tudom átadni a bűnömet, ha nem tudom elhinni, hogy Isten valóban megbocsát, akkor a bűntudat vagy bármi, ami a bűn miatt bennem ragad akadályként fog előttem állni. Nyilván a nagy bűnök megbocsájtását nehezebb elfogadni, és talán ezért vezették be a halálos bűn fogalmát. Egy olyan akadály, ami azért taszít a sötétségbe, mert a nagysága miatt képtelen vagyok túllépni rajta, emészt, gyötör, forgok benne... pedig Isten elég hatalmas bárminek az eltörlésére, feltéve, ha megengedjük neki.

Ide illik a következő idézet:

„Vannak keresztények és brahmahívők, akik a bűnben látják a vallás minden értelmét. „Ó, uram, bűnös vagyok, nézz le reám és bocsásd meg a bűneimet.” Elfelejtik, hogy a büntudat a szellemiségnek csupán első és legalacsonyabb lépcsője. Az emberek nem vetnek számot a szokás hatalmával! Ha örökösen csak azt hajtogatod: bűnös vagyok, az örökkévalóságig az is maradsz. Ezt kell ismételni: nem vagyok rab, nem vagyok rab, ki kötözhet meg engem? A királyok királyának gyermeke, Isten gyermeke vagyok. Szabadítsd fel akaratomat, és szabad leszel. Csak az ostoba ismétli szüntelenül: rabszolgaságban sínylődöm. S valóban rabszolgává lesz. Bűnös vagyok, és bűnössé lesz. Szabad vagyok. Az Úr nem az én Atyám? Csak a szellem lehet rabszolga. Szabad is csak a szellem lehet.”

(RAMAKRISNA)

Összességében tehát a mondandómnak a lényege, hogy Krisztus tanításának elemzését nem érdemes abbahagynunk, mert abban nagyon sok réteg van, amik mind a mi boldogságunkat segítik elő, és példaként kiemeltem párat, ami szerintem nagyon fontos, elsősorban azt, hogy önmagunkat, múltunkat és jövőnket kell átadnunk ahhoz, hogy szabadok és egészségesek legyünk.

A cikk írója: Szeibert Márton mechatronikai mérnök, az AQUILA Párt tagja, aki 13 éve végez önkéntes tevékenységet az AQUILA szervezésében. A teológia, filozófia a kedvenc hobbijai közé tartozik. Egyéb írásai az AQUILA Magazinban olvashatók.

Pável Márta – Márkus Edit – Rizmayer Péter
EGY EXHIBICIONISTA MÉLYREPÜLÉSE

- Gondok és gondolatok a Budapesten rendezendő Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus egyik előrendezvényének előadása körül -

Jelen írás egy szomorú benyomás apropóján készült: a Budapesten tartandó 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus egyik előrendezvényeként a BOK Csarnokban nemrég „ForrásPont – Még egy nap Jézussal” címmel megrendezésre került ifjúsági eucharisztikus nap egyik előadásának nyomán.

Az Eucharisztikus világkongresszus eredete röviden

Az Eucharisztikus világkongresszus a római katolikus egyház négyévenként megrendezett, világméretű eseménysorozata, melynek célja az oltáriszentség megismerésének és tiszteletének elmélyítése. Kezdeményezése zűrzavaros korra nyúlik vissza, amelyről Bíró Bertalan érzékletesen így fogalmaz: *„A világpolitikai zűrzavaroknak megfelelően zavaros a szellemi élet is. A sötétben látó Schopenhauer ekkor tér vissza a maga-alkotta Nirvánába, Marx pedig a londoni könyvtár sápadt gázlángjainak fényében ekkor írja Tőke c. könyvének 2-ik kötetét, hogy maga szötte álmai szerint minden szépséget kiirtson a földről. Angliából is elindul az a hajó, amelyen egy fiatal természetkutató, Charles Darwin utazik a Fajok eredete felé, hogy onnan hazatérve az ember méltóságát a majmokban lássa megtestesülni. Németország felől egy komor arcú, örökkön fejfájós professzor, Nietzsche prófétál a kereszténység és Krisztus ellen való ádáz gyűlölettel az új ember, az Übermensch könyörtelen uralmáról. A távoli Oroszországban a töprengő, rajongó Dosztojevskij teszi irodalmilag szalonképessé a degenerált embert. A szlávofilek éles harcot hirdetnek a katolikus Egyház ellen. Franciaországban is diadalát üli a nekiinduló dekadens irodalom, Verlaine, Maupassant és Baudelaire nyomában kezdi meg rombolását Emile Zola és Anatole France, Flaubert pedig a Bovaryné-típusú asszonynak propagandázik. A római Teatro Umbertóban Carducci sátán-himnuszai harsognak, amelyek a Sántánt mint „forza vindice della Ragione”-t ünneplik.”¹*

Kezdeményezője egy egyszerű dél-franciaországi asszony volt, Emilia Tamisier, aki eleinte zarándoklatokat szervezett az Eucharisztia jegyében, először 1874 júniusában Avignonba, majd egy hónappal később Vianney Szent János egykori szolgálati helyére, Arsba. A következő évben Douaiba gyűltek össze, ahol a zarándoklaton már ötvenezer hívő és öt püspök vett részt. A sikeren felbuzdulva a francia eucharisztikus mozgalom vezetői elhatározták, hogy a zarándoklatokat évenként megtartják, s külön kongresszussal zárják le őket. Így került sor az első nemzeti eucharisztikus kongresszusra Faverney-ben, 1875 szeptemberében. Az első nemzetközi eucharisztikus kongresszusokat Franciaországban, vagy francia nyelvterületen tartották. A nyolcadik, 1893-ban tartott jeruzsálemi kongresszus áttörést hozott, egyrészt mert az Oszmán Birodalomban rendezték, másrészt itt képviseltette magát a pápa

¹ Forrás: Bíró Bertalan dr.: Az eucharisztikus világkongresszusok története in: http://www.ppek.hu/konyvek/Bangha_Bela_Az_Eucharisztia_1.pdf

először. Prohászka Ottokár ezeket a kongresszusokat a Golf áramhoz hasonlította, amely áramlat nélkül élet sem lenne². Magyarországon 1938-ban rendeztek eucharisztikus világkongresszust, de 2020-ban ismét a magyar főváros ad otthont az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusnak.³

A Budapesti 1938-as Eucharisztikus világkongresszus

Budapesten tartották a 34. világkongresszust 1938. május 25-től 29-ig. Az ünnepségsorozatot egybe kapcsolták Szent István halálának 900. évfordulójával. Pacelli bíboros szerint erre a pár napra Budapest a „béke és a szeretet városává” változott „egy felfordult világ közepén”⁴. A világkongresszus himnusza sorait ma is jól ismerjük: „Forrassz egygé békességben / Minden népet, s nemzetet”. A kongresszus jelszava a „vinculum caritatis”, arra utalt, hogy az oltáriszentség a szeretet köteléke. Utólag visszatekintve azonban tragikus, hogy az újabb világháborút már nem lehetett elkerülni.

1937-es esztendő az Egyház a szent évnek nyilvánította, hogy az oltáriszentségben való hitet, az eucharisztia tiszteletét megerősítse. Missziók és lelkigyakorlatok indultak, a rendezvényekre igyekeztek minél több embert bevonni.

A fő helyszín a Hősök tere volt, ahol a római Szent Péter Bazilika oltárának mását építették fel, s május 29-én 300 pap áldoztatott órákon keresztül több, mint egymillió embert. Majd hajókörmény indult élén az Oltáriszentséget hordozó hajó úszott, a konvoj megkezdte a Margit-szigetet, majd visszatérve az Eötvös - kikötőhöz Pacelli bíboros áldást osztott. Ezt követően a Gellért hegyről a tűzijátékot lőtték, a Citadellán pedig egy 50 méter magas kereszt borult fénybe. Az eseményekről készítette Zombori Vilmos az első magyar színes némafilmet. Megnyitó beszédében Pacelli bíboros Magyarországot a kereszténység védőbástyájának nevezte, amely nemcsak a török időkben, de a XX. században is felvállalja ezt a szerepet. Hómann Bálint kultuszminiszter is arról beszélt, hogy az ország feladata a kereszténység kultúrájának védelme. Bíró Bertalan a kongresszus szerepéről így ír: *„A világkongresszus ezzel az istenyűlölettel szemben a mélységes krisztusimádatot, hitvallást és engesztelést hozza és szövi bele az eucharisztikus kongresszusok történetébe,*

² Prohászka Ottokár: Gondolatok a századvégi hódolatnak és a magyar katolicizmus 900. jubileumának ünnepére (http://www.ppek.hu/konyvek/Prohaszka_Ottokar_Gondolatok_a_szazadvégi_hodolatnak_1.pdf)

³ Forrás: https://hu.wikipedia.org/wiki/Eucharisztikus_vil%C3%A1gkongresszus (2019.09.29.)

⁴ Forrás: <https://barankovics.hu/cikk/vallas-es-tarsadalom/80-eve-volt-axxiv-eucharisztikus-vilagkongresszus-budapesten> (2019.09.29.)

így lesz a 34. eucharisztikus vilá kongresszus Budapesten a földkerekséggé tágult Cenákulum misztikus úrasztalává és így ér el a kétezeresztendő s lelki áramlás a Genezáreti-tótól a Városligeti-tóig s a Hősök teréig.”⁵

Bangha Béla szellemisége

A főszervező az Actio Catholica vezetője, Bangha Béla jezsuita szerzetes volt. Magát nem kímélve fogott bele a szervezésbe, pedig már diagnosztizálták nála a halálos kórt. Nemeshegyi Péter SJ így emlékszik vissza rá: *„Bangha Bélát csak egyszer volt alkalmam hallgatni. Az 1938-as Eucharisztikus Vilá kongresszus során ő beszélt a Hősök Terén a férfiak éjszakai szentségimádása, szentmiséje és szentáldozása alatt. Én 15 éves cserkészként azzal voltam megbízva, hogy gyertyákat árusítsak a jelenlevőknek, de azt észrevettem, hogy a nagy teret betöltő férfitömeg feszülten figyelt a páter minden szavára. Bangha Béla, már halálos betegen, kezében tartotta az egész kongresszus szellemi előkészítésének ügyét. Minden munkát elvállalt.*

A férfiak szentségimádásának csodálatos éjszakáján közel 200 ezer férfi hallgatta őt. Meghatódva olvastam később Mihalovics Zsigmond beszámolóját erről az éjszakáról: „Amikor az éjjeli misén végbement Magyarországon a legnagyobb arányú közös áldozás, ott láttam őt ülni a főoltár csavart oszlopa tövében fáradtan, földöntúli sápadtsággal az arcán, a mikrofon fölé hajolva. S amikor magam is könnyáztatta arccal odasettenkedtem melléje, azt súgta nekem: ‘Tudod-e, hogy most éljük életünk legszebb napját!’ Aztán a mikrofon fölé hajolt, és behunyt szemmel hálaadást mondott a szentáldozás kegyelméért. Úgy beszélgetett a mikrofon segítségével Krisztussal, mintha egy magányos kápolnában csak ketten lettek volna: ő és a Mester!”⁶

Gergely Jenő is idézi Bangha Béla szavait a kongresszussal kapcsolatban: *„Most vívja a harcok istentelenség a legélesebb küzdelmet az istenhit és Krisztus Egyháza ellen. Most robbantanak fel egész országokban, Oroszországban, Spanyolországban, Mexikóban templomokat, döntenek ki oltárokat, mészárolnak le papokat... Ebben a helyzetben az olyan*

⁵ Forrás: Bíró Bertalan dr.: Az eucharisztikus vilá kongresszusok története in: http://www.ppek.hu/konyvek/Bangha_Bela_Az_Eucharisztia_1.pdf

⁶ Forrás: Nemeshegyi Péter: Előszó in: <http://www.tavlatok.hu/net/cikk17bangha.htm>

*világraszóló vallásos megmozdulás, mint az Eucharisztikus Világkongresszus, egészen különleges időszerűséget s jelentőséget nyer.”*⁷

Gondolatai, szellemisége átítatta az egész kongresszust. Az Eucharisztia nagy tisztelője így fogalmazott: *„Az Eucharisztia célja s rendeltetése nem az, hogy csupán az angyalok és a szentek csodálatának s talán még a hittudósok megdöbbenet áhíthatának legyen a tárgya, hanem hogy mint az égen tündöklő nap fénye bevilágítson és beragyogjon minden embert, aki e földön él. Hogy csakugyan éltetője, Istenhez-emelője, szeretetre melengetője, örök életre táplálója legyen annak a kétezermillió embernek, aki velünk együtt e bolygó lakója, útban az örök rendeltetés és örök élet felé, de ezer veszélytől környezetten, könnyen eltikkadó lélekkel, gyakran hamis, halálba vivő utakra tévedten.”*⁸

A jezsuita szerzetes ugyanakkor aggasztó jeleket tapasztal országunkban is. A templomokban nem lézengenek a hívek, de kevesen járulnak az Oltáriszentséghez. Nem hisznek abban, hogy Jézus tényleg jelen van az Eucharishtiában. *„Istent hisznek, de már Jézus istensége s a keresztény tan természetfölöttisége idegen a lelküknek: nem tudják, mit tartsanak róla. Vagy pedig, talán protestáns hatás alatt állva, az Oltáriszentséget s az áldozatot nem tekintik a keresztény vallás tartozékának; egy vallási ideológiát követnek, amely Eucharisztia nélkül fogalmazza meg a maga kereszténységét.”*⁹ Bangha azzal folytatja, hogy bár igen sok hívő jár a templomokba, hallgat misét, mégis legtöbben csak kötelességből teszik, s a liturgiát *„ködös és exotikus papi varázslatnak”* tartják. A kialakult helyzetért nem keresi másokban a hibát, nemcsak a híveket hibáztatja, hanem a katolikus nevelést: *„Qualis rex, talis grex, aminő a pásztor, olyan a nyáj, közönségünk jókora részének szomorú értelmetlensége az Oltáriszentség gondolatvilágával szemben bizony nem a legjobb fényt veti azokra, akikre az ifjúság nevelése s a nép vallásos irányítása bízva van.”*

A misére járást nem kötelességgként kellene a híveknek megélni. Az igazi keresztény ember élete egy misztikus mise. Minden keresztény a királyi papsághoz tartozik, s *„bizonyos értelemben az Anyaszentegyház minden gyermeke pap”*¹⁰.

⁷ Forrás: Gergely Jenő: Eucharisztikus Világkongresszus Budapesten i.m. 104. in: <http://ujkor.hu/content/magyarorszag-nemzetkozi-katolicizmus-podiuman-az-1938-evi-eucharisztikus-vilagkongresszus>

⁸ Forrás: Bangha Béla dr. S. J.: Eucharisztikus feladataink in: http://www.ppek.hu/konyvek/Bangha_Bela_Az_Eucharisztia_1.pdf

⁹ uo.

¹⁰ Csávossy Elemér dr. S. J.: Az Oltáriszentség és az Egyház in: http://www.ppek.hu/konyvek/Bangha_Bela_Az_Eucharisztia_1.pdf

Az egyik megoldás az lenne, hogy az Oltáriszentségnek egyértelműbben kellene megjelennie a templomokban. *„Milyen fenséges ezzel szemben a római, őskeresztény alakú templomok középponti oltárainak megrázó egyszerűsége, ahol semmi más nincsen a főoltáron: se kép, se szobor, se angyalkák, se színevesztett mázolzalmányok, se oszlopok, hanem csak: hat szál hatalmas gyertya és középen messziről láthatóan, ki-magaslóan, az egész oltárt dominálóan: a hatalmas feszület!”* Az olyan díszítés, írja, mely elvonja a figyelmet az Oltáriszentségről, elhibázott.

Világnézeti válaszok című írásában korszerű, logikus feleletet ad a kor ateista kérdéseire. A vallás szerepe az ember életében az, hogy értelmet adjon az életének. *„Mi is lenne az élet vallás, Isten, lélek, örök-kévalóság nélkül? Esetleges, érthetetlen és céltalan véletlenek, megmagyarázhatatlan és megfeythetetlen talányok szövedéke. Egyesekre, kevesekre nézve élvezetes körséta, de a legtöbb emberre nézve terhes, fáradalmas és gyötrelmes hányattatás itt a földön, 10 évig, 40 vagy 60 évig, esetleg 80 vagy 90 évig. Lázás és esztelen törtetés valami el nem érhető ködkép; a boldogság felé s utána csalódott és kétségbeesett leroskadás a sírba. Egy örült hajsza, amely szükségképen és végképen a semmiségbe hull, a pusztulásba és halálba torkollik. Csak a vallás ad az emberi létnek főséges értelmet, elfogadható magyarázatot, gyönyörű célt, tartalmat és nagyszerű rendeltetést.”¹¹*

Nem könnyű út ez, de a lelki békét is csak Istenben találhatjuk meg: *„Aki nem vallásos, annak az élete csupa aggasztó kérdőjel; szenvedéseiben nincs vigasza, kísértéseiben nincs erős támasza, nyugtalanságában nincs nyugtató reménye s főleg a halállal szemben nincs semminemű komoly menedéke. A vallásos ember: nyugodt, boldog, lehiggadt ember; a vallástalan: zavart lelkű, háborgó, boldogtalan, kapkodó és pályájavesztett ember.”¹²* Sokan gondolták már akkor is azt, hogy a vallás a gyengék és az együgyűek menedéke. Erre csak egy viszont kérdéssel válaszol: *„Vajon gyenge és együgyű volt-e Apponyi Albert és Prohászka Ottokár? Együgyű volt-e Pasteur és Marconi s az újkor nagynevű tudósainak, gondolkozóinak, szellemi óriásainak az a fényes sora, akik a vallásban s a keresztény hitben találták meg a nagy világtalány megoldását? Gyengék-e azok a hithősök, akik, mint csak nemrég is a spanyolországi vértanúk, bátor szívvel és emelt fővel vállalták a megkínóztatást és a leggyötrelmesebb halált, mert hívők, istenfélők, vallásosak voltak?”¹³*

¹¹ Forrás: Bangha Béla S. J.: Világnézeti válaszok (<http://mek.oszk.hu/05300/05394/05394.htm>)

¹² uo.

¹³ uo.

Üres szóbeszédnek és képmutatásnak tartja, ha valaki a vallást belső ügynek tekinti, és nem vesz részt külső vallásgyakorlatokon. Olyan hazafihoz hasonlítja az ilyen gondolkodású embert, aki hazafinak tarja magát, csak éppen adót nem fizet, és nem tartja be a törvényeket sem. Azoknak, aki azt hangoztatják, hogy a maguk vallását élik így felel meg: *„Miért nem mondd mindjárt ezt is: én tudós vagyok, de csak a magam gyártotta tudományt követem! Szeretem a számtant, de a magam egyszeregyét veszem alapul. Gazdag vagyok, de csak olyan bankjegyeim vannak, amelyeket magam hamisítottam. Katona vagyok, de semmiféle tiszti parancsot nem fogadok el, hanem odamegyek, ott lövök s ott hadakozom, ahol és ahová nekem jól esik. A vallás nem az egyéni kedvtelés ügye.”*¹⁴

A Kongresszus után Bangha már nagyon beteg. Naplójában őszintén vall kimerültségéről és annak okáról: *„Igaz, hogy nem könnyű alkotni, mikor az ember felülről bizalmat nem érez, s mások lerontják, amit az ember épít; de azért sok jó is van körülöttem és sok munkaalkalom. Az Úr Jézusnak sem lehetett gyönyör az emberek között járni, annyi ostobasággal és rosszasággal találkozni, s ha komoly volt is, de levert nem volt, csak a passió éjszakáján. Bízni kell a jó és hű Jézusban, elvégre egy kicsit ő intéz mindent s a sorsomat is: betegség, sikertelenségek, magamra hagyottságok; őellene nem lehet lázadni s amit ő küld, abban meg kell nyugodni, s keresni, mi az, amit adott viszonyok közt mégis tehetek érte; nem pedig duzzogva félreállni vagy lassan mindenkivel összeveszni.”*¹⁵ Megharcolta a harcát, megszervezte a kongresszust, s mégis maradt benne rengeteg tenni akarás, mert érezte, hogy ez csak valaminek a kezdete, ez még nem elég, hajtotta az Isten iránt érzett szeretet tüze.

A fentiekben láthattuk, igen nagy tűz hajtotta a főszervezőt, sok jóakarát és tenni akarás áldozata égett az oltáron. E lelkesülés egyenes út a sikerhez, gondolhatnánk. Mégsem így történt. A Barankovics alapítvány cikkében megrázó kijelentés találunk a kongresszus utóhatását illetően: *„A 34. Eucharisztikus Világkongresszus a béke és a szeretet utolsó felvillanása volt egy minden addiginál pusztítóbb világégés előestéjén. Lelki hozadékának feldolgozására nem adott alkalmat a történelem.”*¹⁶ Európában az egyik utolsó békés nemzetközi esemény volt ez a világégést megelőzően. A következő kongresszust csak 1952-ben, Barcelonában tartották meg.

¹⁴ uo.

¹⁵ Forrás: Nemeshegyi Péter: Előszó in: <http://www.tavlatok.hu/net/cikk17bangha.htm>

¹⁶ Forrás: <https://barankovics.hu/cikk/vallas-es-tarsadalom/80-eve-volt-axxiv-eucharisztikus-vilagkongresszus-budapesten>

Egy exhibicionista mélyrepülése

Megnéztem a bevezetőben említett eucharisztikus napot. Mindenesetre a törekvés, hogy az eucharishtiát közelebb vigyék az emberekhez, tisztelendő. Nagyon tetszett Papp Miklós görögkatolikus papnak az előadása, ami értelmes, mélyhitű és építő volt. Vele szemben a fellépő humorista mélyen alatta volt mind teológiailag, mint hitbelileg, mind szellemileg annak a szintnek, amit egy ilyen rendezvényen egy fellépőtől minimum elvárható lenne. Kifogásaim a humorista előadásával szemben a következők.

Mindenekelőtt Jézus nem lóg a nyakunkon. Aki így fogja fel, azt nem szabadna engedni, hogy a konferencián pár ezer ember előtt egy percet is szerepeljen. A humorista szavai felhívás arra, hogy légy felelőtlen, légy nyugodtan dekoncentrált, tégy, amit akarsz, mert Isten mindig vár. Vagyis butulj el nyugodtan, ne törekedj felfelé, minek is, mindenhol Isten közelében vagy, ess szét nyugodtan, mert ha egy heroinos álomból ébredsz is (ezt a humorista mondta), Isten ott lesz. De Isten nem lesz ott. És nem azért, mert nincs ott, hanem mert úgy eldurvulsz, szétesel, hogy képtelen leszel Isten finom létéből bármit is észrevenni. Magadat taszítod a sötétségbe. Emiatt kérem, hogy ne higgy a humoristának, mert hazudott Istenről. Egy eucharisztikus konferencián fellépőnek nem arra kellene bízgatnia, hogy csinálj azt, amit akarsz a testtel, ami a Szentlélek temploma, és nyugodtan feszítsd keresztre újra és újra Jézus Krisztust, mert Ő mindig ott lesz és megbocsát. Ugye milyen rettenetes, ha végiggondoljuk? Úgy tűnik a konferencia szervezői felelőtlenek voltak, és engedtek annak a csábításnak, hogy egy híres ember, akit a fiatalok ismernek, fellép náluk, és ennyi elég.

Azt gondolom, hogy ha eucharisztikus kongresszust rendezünk, akkor nem a liberális világnak kell kedvezni azzal, hogy egy picit hiszek, majd egy picit felhívom Istent, majd, ha akarom, egy picit megteszem, amit Isten mond, de azért nem járok mindig misére, lesznek gyerekeim és jól elvagyok velük. Ezek nem a krisztusi normák, Krisztus követése nem erről szól. Az eucharishtiát Krisztus alapította, amikor magunkhoz vesszük, akkor Őt vesszük magunkhoz, az Ő normáit kell követni.

Próbálom beleélni magam abba a helyzetbe, hogy mit éreztem volna, ha 15 évesen én is ott ültem volna ezen a rendezvényen a BOK Csarnokban. Világéletemben undorodtam a nyáladzástól, a

logikátlanságtól, taszít az egész, de lehet, hogy gyerekként próbáltam volna a megfelelés miatt mégiscsak megerőltetni magam, hiszen ennyi ember – főleg a felnőttek – mégsem tévedhetnek. És ráadásul a szüleim is elengedtek, sőt mondták, hogy menjek, mert rendes, becsületes, józan emberek, és egyáltalán nem jóindulató balfékek – kikérem magamnak –, ahogy azt a humorista („Ez nekem mindig azt jelentette...”) mondta a jó katolikusokról, rendes keresztényekről. Arra gondolok, hogy mi van, ha nemcsak egyetlen gyerek/fiatal érzett ugyanígy, sőt lehet, hogy az otlévő 5000 fiatalból 4900 pontosan ezt érezte, de nem beszéltek erről, és úgy gondolták magukban, hogy ők gondolják rosszul, és nincs igazuk, mert az igazság ott van a színpadon beszélő humorista képében. Ugye milyen szép megtévesztés lenne? Elgondolkodtató, igaz?

Számomra a katolikus azt is jelenti, hogy valaki megalkuvás nélkül keresi az igazságot, és nem fél megtalálni azt. A humorista erre a jogos lelki igényre mondta azt, hogy hagyd csak, nincs mélység, Isten ott van mindig az ajtó mögött (hol máshol?). Mi ez, ha nem az igazság tagadása. Az egész helyzetről eszembe jut Kierkegaard *Vagy-vagy* című művének egyik sokszor idézett részlete: *Egy színházban történt, hogy tűz ütött ki a kulisszák mögött. Kijött a mókamester, hogy ezt a publikummal közölje. Tréfának tartották és tapsolni kezdtek: a mókamester megismételte; az emberek még jobban hahotáztak. Azt hiszem, a világ is így fog elpusztulni, okos emberek nagy hahotája közepette, akik azt fogják hinni, hogy mindez csak vicc.*¹⁷ Összefoglalóan nem szabad kitenni a jövő nemzedékét annak, hogy nevetgéljen, szórakozzon, közben meg félrevezessék.

Mindezt gondoljuk át szülői oldalról is. Ők bizonyára azt gondolták, hogy a gyerekük jó helyre megy, biztonságban, jó kezekben lesz, és tessék. Pont ott támad a világiasság, ahol nem is várták volna. Ha ezt tudom, szülőként a gyerekeket biztosan nem engedem el erre a rendezvényre, mert pont az illúzió miatt (hogy itt nem érheti rossz) talán kevésbé működik, működteti a kritikai érzékét az ifjúság, és könnyebben befogadásra kerül olyan üzenet, amit más helyzetben nem fogadna be. Ha felelős szülőként azt szeretném, hogy a gyerekek katolikus maradjon, akkor lebeszélem az ilyen fellépőről. Gondoljunk bele, lehet, hogy valaki csak egy szikrára vár, és képes lenne felgyulladni Istenért, és az ilyen rendezvények arra lennének jók, hogy ezt a szikrát „megkapja”. Ehelyett mit kap? Hogy a szikrát eloltják (a humoristára gondolok). Mi van, ha

¹⁷ Sören Kierkegaard: *Vagy-vagy*, Gondolat Kiadó 1978. 44. o.

valakinek ez az előadás oltotta el az Isten iránti éledező szeretetét, vagy vetette vissza fejlődését évekké? Az eddig teljesen világos gondolkodásában, értékrendjében zavart okoz?

Miért nem hívnak meg olyan autentikus személyeket, akik valóban megértik az Istent és nem engedékenyek? Tudjuk, hogy a különböző szekták, különböző ezoterikus irányzatok azért tudnak jól elterjedni, mert nem követelik az életed megváltoztatását, pénzzel, jópofizással „kiváltják”, mert tudják, hogy az emberek többnyire olyanok, hogy csak azt becsülik meg, amiért fizetnek. Az igazi Krisztust követő egy fillért nem kér a tanításért, de nem is engedékeny, és ha valaki görcsöl tőle, az azért van, mert a földdel jegyezte el magát. Az a csoport, amelyik Krisztushoz tartozik, annak ez semmilyen görcsölést nem okoz, hanem felszabadulást. Csak az görcsöl, aki a föld után vágyik, de az igazi út nem ez. Ha az egyház valóban autentikus embereket engedne kizárólag nyilvánosan megszólalni, akkor biztos vagyok benne, hogy özönlene az ifjúság. Sőt azt gondolom, hogy az egész országot pillanatok alatt fel lehetne rázni. Egy Pio atyáról szóló könyvben olvashatóak a következők: *És most úgy tűnik, itt volna az egyik oka annak a rendkívüli befolyásnak, amit Pio atya gyakorol mindazokra, akik a közelébe kerülnek. Úgy tesz, mint a forráskutató, aki a betemetett élővizet felszökkenti a száraz rutin pusztaságából. Érintésére a lelkek „felismerik” keresztény voltukat. A megszokottá vált szertartás újra életet és színt kap. Nem hiszem, hogy azok, akik San Giovanni Rotondóban voltak, ezután egyszerűen nézőként tudnának részt venni a szentmisén. – Azt mondhatná az ember, hogy megnyíltak a szemei – nyilatkozott valaki előttem. – A misében felfedeztem azt, amit még csak nem is sejtettem!*¹⁸ Azt gondolom, hogy egy katolikus rendezvénynek ilyen eredményekre kellene törekednie.

De visszatérve a humoristára, ha egy rendezvény a „Még egy nap Jézussal” címszó alatt „fut”, akkor nem kellene engedni, hogy valaki arról beszéljen, hogy Isten az ajtó mögött van, és ha akarom felhívom, ha akarom nem. Vagyis nem kell imádkozni hozzá, nem kell könyörögni, nem kell törekedni felé, nem kell gondolni a keresztútra, ahol Isten meghalt értünk, nem kell hálát adni az adott napért, és nem kell viszonzni azt a szeretet, amivel szeret minket. Elég barátom, ha jól elvagy. Aki ilyet mond, az sohasem tapasztalta meg Istent a maga valójában. Mit keres a hitvallók között? Ez az

¹⁸ Maria Winowska: *Pio atya igazi arca*, Ecclesia, Budapest, 2008, 29. o.

ifjúság megtévesztése! Ehelyett olyan embernek kellene fellépnie, aki megvallja, hogy Krisztus benne él. Micsoda nagy különbség! Visszatérve a számomra legbotrányosabb részre, a heroinos álomból történő ébredésre. Gondoljuk bele, hogy egy gyermek/ifjú akárcsak egy pillanatra is elhiszi, hogy ez így van (bármit tehetsz, Isten megbocsát), rossz útra tér, és olyat tesz, amitől később nagyon nehezen fog tudni megválni, az egész életére kihat, nem fog tudni megbocsátani magának, önmaga előtt semmivé lesz, megsüllyed az önbecsülése, és a végén elhagyja a hitét. Valaki ezt komolyan végiggondolta?

Vannak emberek, akik az életüket adnák Krisztusért, de hallgatásba vannak kényszerítve, míg – lásd a humoristát – vannak olyanok, akik arról „vallhatnak” ezrek előtt, hogy megszabadultak a mélyebb, Krisztus felé vezető úttól. Ez az egész helyzet mélyen felháborító. Az ilyen rendezvények végkicsengésének a hallgatóságban annak kellene lennie, hogy a mélyebb úton járók Istenben boldogok. Mi – az AQUILA közösség vezetője és tagjai – szabadok vagyunk, és úgy szabadultunk fel, hogy Istennek adtuk az életünket.

Prohászka lelkiisége

Nagy és nagyon tisztelt elődünk, nem azt akarja, hogy Isten az ajtó mögött álljon és kényem-kedvem szerint én hívhassam fel, s Ő ne zavarja az életemet mert én itt élni, szaporodni akarok... Nem ezt akarja!¹⁹ Az Úr igájától megszabadulni nem könnyebbség, hanem ördögi jóérzés. Aki ezt engedi hirdetni az Eucharisztikus kongresszuson, az nem ismeri Isten akaratát.

Másrészt 2009-ben megjelent könyvemben²⁰ Isten kutyájának neveztem magam: *Domini care...* na ez felhasználásra került.

Húsvét után II. vasárnap

„Énnekem az Úr sokat adott, akarok másoknak adni. Ez életkönnyítés. Minden önmegtágadás életkönnyítés. Hisz az ember nem azért gyöttri magát, hogy gyötörje magát, hanem, hogy jobb legyen másnak. Azok a jó szolgálók: a kedély jó szolgálatai, lélek szolgálatai, a készség szolgálatai. Ahol van egy ilyen jó lélek, az egy kis szentjánosbogár, mely szépen világít. S ha az ember nem is lesz a világ világossága, -- ez csak a napsugárra van bízva, -- ez a biztató, kedves, még emlékében is áldott lelkiület a maga

¹⁹ Forrás: Prohászka Ottkor: Legyetek világító emberek <http://www.ppek.hu/k492.htm>

²⁰ Pável Márta: Akinek füle van a hallásra, az hallja meg (Magánkiadás, 2011.)

kis körére mégis csak fényt vet. A Krisztus gyújtson ilyen világítónak szánt lelkeket."

Úrnapja

„A szent áldozás lélek-vétel, a szent áldozás Krisztus-rámborulás, Krisztus-átfolyás, Krisztus belémhatolása. Az isteni Megváltó azért jött a világra, hogy bennünk egy más világot emeljen ki, fejlesszen ki, tegyen vezetővé. Ezt csak akkor tudja tenni, ha az Ő lelkét önti át a miénkbe. Azután a nagy gondolatokat, érzéseket, azokat a nagy kitartásokat, azokat a nagy reakciókat. Nekünk mindnyájunknak erre van szükségünk. Azt mondja: „Én vagyok a te lelked gyökere. Nemcsak gyökered vagyok, én a te életed vagyok, a te kenyered vagyok, a te véred vagyok, a te hited vagyok, a te életenergiád vagyok.” Mi nem úgy teszünk, mint Mózeszel a zsidók, akik ha ránéztek, eltakarták az arcukat. Mi nem. Mi fellebbentjük a fátyolt, mert ez az arc, biztató arc, sugárzó arc, és nem vakító arc. Tudjátok, hogy nézzünk rá? Hogy elváltozzunk belé. Uram Jézus, gyökerem vagy. Én e gyökérből való hajtás akarok lenni. Uram Jézusom, kenyeredem vagyok, életemem vagyok. Gondolataidat veszem, érzéseidet veszem, indulataidat veszem. Hatalmas, felséges, csodálatos lelki életközösségbe lépek Veled."

Amit a humorista hirdetett, mint vallomás az inkább taszító, mint vonzó Isten felé, látható, Prohászka is így látja. Lelki közösségre van szükség Istennel, nemcsak egy néha elővehető szerencsét hozó babaként kell kezelni. Mit is akar Isten?

Pünkösöd után X. vasárnap

„Hány ember mondja: Én nem csalok, nem rablok, nem lopok, nem ölök, nekem nem kell gyónni... Hát bizony, ha az édesanya azt mondaná, én nem csalok, nem rablok, következőleg, Istenem, örülj, hogy én vagyok. -- Hát a kedélyed? Hát a szeszélyed? Talán ez az élet? Ez a sok: Nem! nem! nem! Hol van a sok: Igen! igen! igen!? Ne beszéljünk így, mert aki így beszél, az azt mutatja, hogy az emberi élet tartalmát, értékét, érdemét, finomságát, nagy kötelességeit nem is sejtí. A világ nem attól lesz jobb, hogy nem lopnak, ezt a zsandár is meg tudja akadályozni. A világ attól lesz jobb, ha az ember a saját maga lelkületét viszi. Ettől lesz emberi közösség, ettől lesz az egész emberi élet lelkes. Krisztus azért jött, hogy az embernek bensőséges, tiszta, jóságos, nemes lelkülete legyen. Édes Jézusom, add meg nekem ezt a kegyelmet."

Az, ami ezen a konferencián elhangzott, nem haladás, hanem a világnak való megállás, élvezkedés útja, 'ja és ha valamiért kellesz,

Isten, úgyis ott vagy, mert szeretsz'. Ezzel a humorista visszaél, Isten nem a rabszolgánk, nem a közértes, aki úgyis nyitva van akár-mikor is megyek. Ő a legnagyobb Fenség, a Végtelen Maga. Ezzel a humorista nagyon is visszaél, s ez nem követendő, ez romboló!

„Haszontalan öntudat-e az, mely így énekel s imádkozik:

*„Ó, szomjazlak Téged, te édes, fölséges Krisztus,
Mert lehoztad nekem a földre az Istent.
Szomjazlak, mert az élet királyi ütőere vagy;
Rám hordod az erőt és fürdöm a te forró, lelket-tápláló italodban,*

*Szomjazlak, mert több vagy, mint aminek látszol
S mikor kitárod szívedet, ízelem benned a Végtelent.
Szomjazlak, mert égő szférádul magaddal hoztad az eget
S hazajár a mennyországba, kinek megfogtad a kezét.
Jaj, szomjazlak, mert oly fönségesen kristálytisza vagy,
Hogy nem rejtőzik mögéd, hanem átlátszik rajtad az Isten.”²¹*

A vallomásra meghívott lelki silányság ezeket a sorokat el tudja-e mondani magáról? Ha nem, tragikus volt meghívni. A szereplő reflektorfénybe kerül, elvarázsolja, hogy annyi szempár szegeződik rá, mindenki issza a szavait. És ez tényleg egy nagy pillanat, de nem az egoizmus nagy pillanatának kellene/szabadna lennie, hanem lehetőségnek arra, hogy a forráshoz kísérjük a szomjazókat. Amikor megmutathatjuk, hogy merre van az ösvény, persze csak akkor, ha mi is járunk ezen az ösvényen. Ilyenkor az idő kicsit mintha megállna. Nemcsak a Föld, de az Ég is figyel minket. A szavaknak súlya van, ez most ekkor nyilvánvaló. Ha csak pár ember előtt is beszélünk, mérlegelnünk kell: mit okozunk majd a hallgatóságban. Elhallgassuk a bűneinket, mutassunk szebb képet magunkról? Ez nem járható út, a hallgatóság számára hamar lelepleződik a beszélő. Őszinteségre és egyenességre van szükség, de a tetszeni akarás egyetlen parányi szeletkéje nélkül. Őszinteségre van szükség, de előremutató, felfelé ívelő mondandóval. Ha nincs kincsem, amit már megtaláltam, vagy csak olyan kincsem van, amit időközben elvesztettem, ne beszéljek róla, mert csak az derül ki, hogy szegény vagyok. Igen, egy humorista abból él, hogy tet-

²¹ Forrás: Prohászka Ottokár: Új elmékedések, 78.o.
(<http://www.ppek.hu/k91.htm>)

szik a humora másoknak, de ez sokszor görcsös megfelelni akarásban nyilvánul meg, amely a viccek vékony héja alól időnként kilátszik. A humor és a kritikus szellem jó eszközök, csak jó ügy érdekében kell őket használni, nem a magam sikerét előmozdítani velük, főleg abban a szent pillanatban, amikor Istenről beszélhetek. Istennek van humora, s humor nélkül az ember sem tud élni. Mindez azonban nem jelenti, hogy az ember a vándorlása során a szűk úton össze-vissza forgolódhat minden következmény nélkül.

Bízunk benne, hogy a Budapesten tartandó 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus többi rendezvényének minden előadása az eredeti célt, az oltáriszentség megismerésének és tiszteletének elmélyítését fogja szolgálni a Krisztushoz méltó legmagasabb fokon.

Irodalom

- Bíró Bertalan dr.: Az eucharisztikus világekongresszusok története in: http://www.ppek.hu/konyvek/Bangha_Bela_Az_Eucharisztia_1.pdf
- Prohászka Ottokár: Gondolatok a századvégi hódolatnak és a magyar katolicizmus 900. jubileumának ünnepére (http://www.ppek.hu/konyvek/Prohaszka_Ottokar_Gondolatok_a_szazadvegi_hodolatnak_1.pdf)
- https://hu.wikipedia.org/wiki/Eucharisztikus_vil%C3%A1gkongresszus
- <https://barankovics.hu/cikk/vallas-es-tarsadalom/80-eve-volt-axxiv-eucharisztikus-vilagkongresszus-budapesten>
- Nemeshegyi Péter: Előszó in: <http://www.tavlatok.hu/net/cikk17bangha.htm>
- <http://ujkor.hu/content/magyarország-nemzetkozi-katolicizmus-podiuman-az-1938-evi-eucharisztikus-vilagkongresszus>
- Bangha Béla dr. S. J.: Eucharisztikus feladataink in: http://www.ppek.hu/konyvek/Bangha_Bela_Az_Eucharisztia_1.pdf
- Csávossy Elemér dr. S. J.: Az Oltáriszentség és az Egyház in: http://www.ppek.hu/konyvek/Bangha_Bela_Az_Eucharisztia_1.pdf
- Bangha Béla S. J.: Világnézeti válaszok (<http://mek.oszk.hu/05300/05394/05394.htm>)
- Sören Kierkegaard: Vagy-vagy, Gondolat Kiadó 1978.
- Maria Winowska: Pio atya igazi arca, Ecclesia, Budapest, 2008.
- Prohászka Ottokár: Legyetek világító emberek <http://www.ppek.hu/k492.htm>
- Pável Márta: Akinek füle van a hallásra, az hallja meg (Magánkiadás, 2011.)
- Prohászka Ottokár: Új elmékedések (<http://www.ppek.hu/k91.htm>)

A cikk írói:

Varga Péterné/ **Pável Márta**, katolikus hittanár, az AQUILA Párt elnöke, 40 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója és vezetője.

Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők a www.aqp.hu, AQUILA Magazinban és a Túllépés né. lapban, valamint a blogokban.

Rizmayer Péter, a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen diplomázott magyar és esztétika szakokon. Korábban tanított, jelenleg projektmenedzserként dolgozik. 15 éve van az AQUILA Közösségben, az AQUILA Magazinban és a Túllépésben is rendszeresen publikál.

Rizmayerné **Márkus Edit**, az ELTE-n diplomázott francia és történelem szakos tanárként. AQUILA h. rend alapító tagjai között van. Rendszeresen publikál az AQUILA Párt AQUILA Magazinban és a Túllépés né. lapban,

Szeibert Márton

NEM KÉNE ISTENT JÁTSZANI

Valószínűleg nagyon sokan hallottak a genetikai betegségben szenvedő kisleányról, akinek a szülei gyűjtést szerveztek a 700 millió forintos gyógyszerre. A cikk legelején szeretném kihangsúlyozni, hogy őszintén együtt érzek a szülőkkel, hogy nagyon tiszteltem az embereket, akik szintén együtt éreztek a családdal, akikben volt tenni akarás, és támogatták a gyűjtést, mert ezek mind a szeretet jelei, és jó látni, hogy ilyen is van. Mondom ezt annak ellenére, hogy jelen cikkben tudatosan olyan kérdéseket vetek fel, amik valószínűleg mind az általánosan elfogadott korszellemmel, mind a kereszténység tanításával feszültségben vannak. Erről szeretnék írni, és bízom abban, hogy a kínos etikai kérdéseket feszegető írásommal senkit nem fogok megbántani, hogy el tudjuk fogadni azt, hogy különböző emberekben különböző kérdések fogalmazódhatnak meg. A válaszadás tudatosan marad el, ugyanis nem az a célom, hogy az igazságot kinyilatkoztassam, hanem az, hogy a közfelfogással direkt szembe menjek. Miért? Mert így tudunk fejlődni, elgondolkozni, nézőpontokat kitágítani, túllépni.

Bevezetés – avagy mi az a Spinális izomatrófia

„A spinális izomatrófia (SMA) autoszomális recesszív módon öröklődő, jelenleg gyógyíthatatlan betegség. Kialakulását a gerincvelőben található mozgató idegsejtek károsodása okozza, melynek következménye a fokozatosan súlyosbodó izomsorvadás, majd az esetek többségében az izomzat teljes bénulása.” [2]

Az autoszomális recesszív öröklődésről:

„Ez azt jelenti, hogy ahhoz hogy egy egyénben kialakuljon a rendellenesség, egy adott génnek két megváltozott példányát (mindkét szülőtől egy-egy megváltozott példányt) kell, hogy örökölje. Ha az egyén egy megváltozott és egy normális génváltozatot örököl, akkor általában egészséges hordozó lesz, mert a normális génváltozat ellensúlyozza a megváltozottat. A hordozóság azt jelenti, hogy az egyénben nem alakul ki a rendellenesség, de az egyik génpár egyik tagja hordozza a génváltozást.” [3]

Ez alapján a következő valószínűségek léteznek:

- Mindkét szülő egészséges volta esetén csak mutációval jöhet létre a betegség, aminek szerencsére nagyon kicsi a valószínűsége.

- Egészséges-hordozó szülőpárosnál az egyik szülőtől biztosan jó gént kap, a hordozó szülőtől pedig 50%-ban kap jó gént, így összességében 75% az esélye annak, hogy az utód egészséges lesz, és 25%, hogy hordozó (tehát betegség még itt sem jelenik meg az utódnál).
- Két hordozó szülő esetén 25%, hogy egészséges lesz az utód, 50%, hogy hordozó, és 25%, hogy beteg.
- Bár csak az SMA betegségek enyhébb verzióinál fordulhat elő, hogy beteg embernek utóda születik, beteg-egészséges szülőpárosnál az utód biztosan hordozó lesz, míg beteg-hordozó szülőpárosnál 75%, hogy beteg lesz, és 25%, hogy „csupán” hordozó.

Súlyossága alapján 3 különböző csoportra osztható a betegség, melyek közül én most csak a legsúlyosabbról írok, Zente betegségről, az SMA I. típusról, a Werdnig-Hoffman kórról. Erre jellemző: *„A tünetek általában már az első hónapokban jelentkeznek, a beteg nem képes önállóan felülni és kétéves kora előtt a légzőizmok bénulása következtében életét veszti. Az izomgyengeség elsősorban a végtagokat érinti, a mentális fejlődés normális.”* [2]

Az SMA betegségek az élve született gyermekeknél 6000-ből 1-nél fordulnak elő. Közülük 60% szenved a legsúlyosabb, azaz az 1-es típusban. (Vö.: [1]) Minden 35. ember hordozza a genetikai hibát, de a fent leírtak alapján már érthető, hogy csak két hordozó esetén, és akkor is csak 25% eséllyel lesz a gyermek beteg, aki nem minden esetben születik meg élve.

*„A 700 milliós gyógyszer, amire Zentének most összegyűlt a pénz, Európában még nem kapott engedélyt, így esélytelen, hogy a magyar állam támogassa. Az SMA-betegek életminőségének javulására létezik egy másik, **Spinraza** nevű gyógyszer, ami szintén borzalmasan drága, viszont tavaly óta állami támogatással ötven hazai beteg kapta térítésmentesen. [...] egy adag 23 millió forint, és a betegeknek életük végéig minden évben be kell adni, az első évben többször is. Az első évi adag 138 millió forintba kerül, majd minden további év 69 millióba.”*

Ezek alapján a Spinraza 10 éves kezelés alatt már meghaladja a 700 milliós gyógyszer (**Zolgensma**) árát, bár nem egyértelmű, hogy ez utóbbi kezelést meg kell-e még többször is ismételni.

Sem a Zolgensma, sem a Spinraza nevű gyógyszerek a betegséget nem szüntetik meg, azonban képesek lehetnek arra, hogy a tünetek súlyosbodását gátolják. Azonban viszonylag új gyógyszerek lévén, hosszú távú hatásukról nincs tapasztalat.

„itt nem arról van szó, hogy beadnak az orvosok egy csodaszert és utána meggyógyul a beteg. Komplex kezelést igényel: a rendsze-

res fejlesztés, a torna, és az esetleges szövődmények korai felismerése és kezelése szintén hozzátartozik a gyógyszeres kezeléshez” [1]

Felmerülő etikai kérdések

Általánosságban beszélgetni hasonló helyzetekről nagyon nehéz, ezért látom célszerűnek megragadni azt a konkrét példát, amiről valószínűleg az egész ország hallott: Zente betegsége és a 700 millió forintos gyűjtés. Nem ismerem a családot, mégis elég konkrét a példa ahhoz, hogy a kérdések ne hagyjanak hidegen bennünket. A nehézség persze az, hogy élő emberrel példálózni egy ilyen kényes témában már eleve felveti azt a kérdést, hogy egyáltalán van-e jogom erről írni, vagy etikus-e erről írni. Talán nem, de éppen ez az a feszültség, ami segíthet abban, hogy elkerüljem azt a hibát, amibe nagyon sokan beleesnek: elviszik nagyon elméleti síkra a kérdéseket, és közben a való életben képtelen alkalmazni az elveiket. Igyekszem úgy írni ezt a cikket, hogy károkat ne okozzak senki lelkében. Tudatában vagyok annak, hogy az írást idővel Zente is kézbe veheti. Úgy érzem, ilyen helyzetben még mélyebben át tudom gondolni azokat a problémákat, amik eddig csak elméleti síkon futottak végig a gondolataimban, és azt is érzem, hogy Zente, a családja és a hasonló sorban levőkkel még mélyebben együtt tudok érezni, még erősebben kérem rájuk Isten áldását. Azonban azt is tudom, hogy az igazság keresése mindig fájdalmas, és ha valakiben fájdalmat okozok a feltett kérdésekkel, azzal még nem biztos, hogy kárt okoztam. Pszichológiából sokan tanultuk az elfogadási görbét: tagadás, harag, alkudozás, depresszió, belenyugvás. Ez az út bizony fájdalmas tud lenni, de ami nem öl meg, az megerősít. Mindenesetre én most nyitottságot szeretnék kérni az olvasótól.

Sokan vagyunk, sokfélék, így megpróbálom különböző oldalról feltárni a kérdéseket. Az első felmerülő probléma lehet a következő gondolat:

Jó-jó, most összegyűlt a pénz, de a következő szülőnek is összefog gyűlni? Lesz még az emberekben a második hasonló helyzetben levő ember számára is elég érzelmi megindulás az utaláshoz? És ha összegyűlt az is, akkor jön a harmadik? És a századik? És a kétszázadik? Vagy megfordítva a kérdést, vajon hogyan érezheti magát a többi szülő most? Akinek esetleg arra sem volt pénze, hogy ilyen profi és nagyvolumenű reklámot indítson... Ezekre a kérdésekre egyszerűen válaszolhatjuk, hogy:

- „Most megadatott az, hogy egy embernek segítsünk, akkor miért ne”.

- „Azért mert nem tudunk mindenkin segíteni, attól még az éppen szembe jövő koldusnak adhatunk egy szendvicset.”

Az én problémám azonban az, hogy itt nem egy szembejött koldusról beszélünk. Itt arról van szó, hogy az egyik koldusnak megvoltak a megfelelő kapcsolatai, és a teljes médiát, közösségi oldalakat, mindent áthatott annak a híre, hogy van egy koldus, akin segíteni kell. A magyar közösség kiragadott egy embert, akin segíttet. És ebben a formában már elgondolkoztató, hogy ez mennyire volt igazságos. Persze az élet, illetve az életbenmaradás mindig egy fajta küzdelem volt, és ebben a megváltozott világban már nem az győz, aki gyorsabban fut, vagy ügyesebben mászik fára, vagy jobban látja a színeket, hanem az, aki nagyobb felületet szerez a médián, és ügyesen használja ki azokat az eszközöket, amikkel a többi embert érzelmileg maguk felé fordítják. A szülők tehát kétségtelenül ügyes és életképes harcosai ennek a modern világnak, akik meg akarták menteni a gyermeküket, méghozzá mindenáron. A válasz azonban szerintem nem egyértelmű arra a kérdésre, hogy ez a fajta ügyeskedés mennyire volt etikus. Főleg akkor, ha meg gondolom, hogy ennyi pénzt hány ember megmentésére lehetett volna felhasználni, gondolok itt most csak a napokban történt környezeti csapások áldozataira, vagy egy-egy falu megmentésére, amikor extrém nagy ár indul meg a folyón, és modernebb védőgátra lenne szükség, vagy ezernyi más példát lehetne felhozni. Azonban erkölcs és etika ida vagy oda, a szülők szemével nézve ez lényegtelen kérdés (érthető módon), éppen ezért lépünk tovább a következő gondolatra, bár az még mindig csak másodlagos kérdés lesz egy féltő szülő számára.

Fajvédelem

Ha pusztán racionálisan tekintem a földet, akkor azt látom, hogy az ember génállománya a modern világban a gyógyszerek és egyéb életben tartó kütyük között félelmetes mértékben leromlik, mert az évmilliókon keresztül jól működő természetes szelekciót szinte teljesen kiiktattuk. Sok példa van már, ami azt mutatja, hogy a fejlett és fejlődő országokban mennyire leromlott a génállomány

(pl: színtévesztés). Az arany középút megtartása ebben az esetben talán praktikusnak tűnik: azaz a sérülten született egyedeket spártai módra nem viszem el a Taigetoszra, de kell egy határ, amin már nem megyek túl azért, hogy valakit mindenáron életben tartsak. Nem kell sem Isten-hit, sem erkölcs tan sem semmi, hanem mindenki láthatja, hogy akár tárgyak, akár élőlények, bármiről is beszélünk, minden elmúlik, van egy természetes körforgása az életnek, aminek részét képezi a kisgyermek halála is. Fájdalmas, de talán kevésbé fájdalmas, mint egy fiatal felnőtt, vagy egy édesapa elvesztése, vagy akár egy tömegszerencsétlenség, és sajnos ilyenek is előfordulnak. Jelen esetben, ha a gyógyszer sikeres lesz, és felnő a beteg, és esetleg természetes úton gyermeket is vállalhat majd, akkor az ő gyermeke (a párjától függően) vagy beteg vagy hordozó lesz, de biztosan örökíteni fogja a génhibát. Ez azt jelenti, hogy az emberi ragaszkodás, hogy nem tudunk egy kisgyermeket elengedni, hogy nem tudunk szembenézni a halállal azt a következményt hordozza magában, hogy néhány száz év múlva csak azok az emberek maradnak majd életben, akik megkapják ezt a gyógyszert, vagy akin esetleg valamilyen jövőbeli technikával génkezelést hajtanak végre, ugyanis a sok-sok génhibát mind tovább örökítjük, amik amúgy a természet rendje szerint elvesztek volna, vagy legalábbis kis százalékban lennének jelen. Kérdés persze, hogy akkor mégis hol kell meghúzni a határt. Kit ne mentsünk meg és kit igen? Vajon egy országos gyűjtést igénylő, 700 millió forintos, kétes kimenetelű gyógyszer túllépi-e azt a bizonyos határt? Vajon létezik-e határ?

A szülők szemével

De nézzünk egy másik szempontot. A gyógyszeres kezelések vagy lélegeztető nélkül a gyermek rövid időn belül meghalna, gyógyszeres kezelésekkel viszont megnyújtjuk az életét, és teljesen bizonytalan, hogy mi lesz a végkimenetel. Jó eséllyel sok-sok idő, energia, szenvedés, ápolás, pénz lesz a betegséggel szembeni küzdelem, hiszen teljes gyógyulást nem ígér a gyógyszer. Felemészti a rokonokat és magát a gyereket is. Ha azonban a gyermek 2 évesen meghal, a rokonok meggyászolják, rövid időn belül begyógyulnak a sebek, esetleg új gyermek születik és forog tovább az élet, a természetes hétköznapiak, amik a halált is tartalmazzák, és ha ezt el tudjuk fogadni, akkor az talán egészségesebb mint a minden-áron-életben-tartás filozófiája. Persze lehet, hogy a gyógyszer hatása egy tünetmentes élet lesz. Éppen ezért megértem a szülőknek ezt a kockázatvállalását, de én mégis felvetem a kérdést, hogy vállalható-e ez a kockázat, mert sok ember életét teszem tönkre, ha a gyógyszer nem váltja be a reményét, vagy ha 15, esetleg 25 év

múlva jelentkeznek újra halálos tünetek. Nincs olyan tudás a birtokomban, amivel ez a fajta beavatkozás a természetbe vállalható lenne, és ezért ez egy súlyosabb kérdés, mint elsőre tűnhet.

Keresztény szemmel

Amikor ilyen súlyos etikai kérdések elé kerülünk, kell egy kiindulási bázis, amire építhetjük a fejtegetésünket. Az európai kultúra egyik alappillére a kereszténység, ami még az ateisták vérkeringésébe is mélyen benne van akár tudnak róla, akár nem. Hiszen az egyszerűbb kérdésekben, hogy mi a jó és mi a rossz, többé-kevésbé egyet értünk, és ez részben a közös keresztény gyökerünknek köszönhető. Például megtanultuk, hogy csak olyat teszünk a másik emberrel, amit én sem bánnám, ha velem tennének. Azonban a jelen kérdés elég bonyolult ahhoz, hogy a teológiának picivel mélyebb rétegébe is belenézzünk.

Ez alapján az ember test és lélek. A lélek halhatatlan. Egy végtelen útnak egy csöppnyi szeletét látjuk, esetleg egy gyermek halálát, aminek oka van (nem pusztán genetikai), és amit próbálhatunk elkerülni. De vajon milyen kereteken belül mozoghatunk, és vajon mi volt Isten akarata ebben az esetben? Ha nem vagyunk hajlandók egyáltalán szembenézni ezzel a kérdéssel, és Istent akarunk játszani, akkor olyan útvesztőkbe jutunk, amik nagyon fájdalmasak lesznek. Istent játszottak a spártaiak, akik rásegítettek a természetes szelekcióra, és Istent játszik a mai modern társadalom, akik mindent megtesznek azért, hogy a kisgyermek lelke ne mehessen tovább a saját útján, hanem még néhány évtizedig küzdjön az életre kevésbé alkalmas testében. És ezzel nem csak a gyermeknek ártanak, hanem a család minden tagjának, akiknek ebben a helyzetben talán az lett volna a feladatuk, hogy megértsék és megtapasztalják az elengedésben megélhető szeretetet és békét. Hogy megértsék, minden elmúlik, hogy a „test nem használ semmit” (vö: Jn6,63), hogy a stabilitást máshol kell keresni. Vajon Zente esete mit tanít nekünk? Vajon mi lett volna a helyes döntés? Kemény kérdések, amikre talán senki más nem tudhatja a választ, csak az érintettek, akik Istennel együtt rezegve próbálják megtalálni a helyes utat.

A kérdésfelvetésemmel megpróbálom rugalmasabbá tenni az amúgy eléggé merev Katolikus Egyház tanítását is, ami alapján elítélendő az, ha valakit hagyunk meghalni, miközben lett volna lehetőség a megmentésére.

„Nem lehet különbséget tenni aktív és passzív eutanázia között, mert nincs érdemi különbség az élet kioltása és a meghalni hagyás között.” [4]

Azonban vannak olyan esetek, amikor a fent kiragadott idézet nem állja meg a helyét, és az Egyház az „*emberi körülmény egyszerű elfogadásáról*” beszél. (Vö.: [5]) Erre egyértelmű példa az, amikor az orvostudomány határozott véleménye alapján a beteg öntudata már nem visszaállítható, és csak gépek tartják életben a testet. Zente esetében erről nincs szó, én mégis azt gondolom, hogy a kérdés ilyen esetben is jogos, és a választ a családnak kell megtalálnia.

Számomra kérdés, hogy ezzel a 700 millió forintos erőlködéssel az ember és az emberiség egy kis szenvedés elkerülésének a reményében vajon nem egy sokkal hosszabb zsákutcába tereli bele magát, ami több fájdalommal és nagyobb reménytelenséggel fog járni hosszútávon? Nem csupán arról van-e szó, hogy önző módon nem bírjuk elengedni azt, akinek mennie kell?

Lehet, hogy kegyetlenek a kérdéseim, amikre még ha nem is ez érződik, valójában nem tudom a választ, és talán éppen azért vagyok azon az állásponton, hogy minden esetben mindig Isten akaratát kell megtalálni, mert az Isten jó, és amit ő akar, az a lehető legjobb nekünk is. Istent kérem, hogy segítsen ezeken a gyermekeken, a szüleiken, és minden szenvedő emberen, minden betegen, az egész emberiségen, de ne gyógyulással, hanem úgy, ahogy az ő bölcsessége szerint nekünk a legjobb lesz. Az olvasónak pedig üzenem, ne adjuk fel Isten akaratának a keresését, mert az a boldogságunk keresésének felel meg, és nem kéne Istent játszani, mert az pedig a boldogtalanság útja.

Irodalomjegyzék

- [1] https://index.hu/belfold/2019/09/28/szaz_zentehez_hasonlo_beteg_lehet_az_orzagban/ (Megtekintve: 2019.10.13.)
- [2] <http://gendiagnosztika.hu/spinalis-izomatrofia-sma/> (Megtekintve: 2019.10.06.)
- [3] http://www.eurogentest.org/fileadmin/templates/eugt/leaflets/pdf/hungarian/recessive_inheritance.pdf (Megtekintve: 2019.10.06.)
- [4] <http://lexikon.katolikus.hu/E/eutan%C3%A1zia.html> (Megtekintve: 2019.10.21.)
- [5] <http://ias.jak.ppke.hu/hir/ias/20102sz/03.pdf> (Megtekintve: 2019.10.21.)

A cikk írója: Szeibert Márton mechatronikai mérnök, az AQUILA Párt tagja, aki 13 éve végez önkéntes tevékenységet az AQUILA szervezésében. A teológia, filozófia a kedvenc hobbijai közé tartozik. Egyéb írásai az AQUILA Magazinban olvashatók.

Impresszum

Kiadó: AQUILA Párt, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.

Felelős kiadó: Varga Péterné/Pável Márta, az AQP elnöke

Honlap: www.aquilapart.hu

E-mail: varga.marta@aqp.hu

Telefon: +36 20 - 327-47-93

Nemzetközi azonosítószám:

HU ISSN 2064-7700

Bankszámlaszám:

UNI-CREDIT bank

10918001-00000038-58540003

Fő- és felelős szerkesztő:

Varga Péterné/Pável Márta, az AQP elnöke

Főszerkesztő helyettes:

Szeibert Márton AQP média elnöke

Főmunkatársak, szerkesztők/lektorok:

Bainé Varga Katalin, lektor

Horváth Olivér, grafika, egyéb munkák

Kis Enikő, lektor

Marton Janka, lektor, korrektor

Marton Krisztián, korrektor

Mészáros Gabriella, lektor, korrektor

Oroszi - Kuzmich Kinga, korrektor

Rizmayer Péter, lektor, korrektor

Rizmayerné Márkus Edit, lektor, korrektor